

Fredsbureauet i Bern. Med Hensyn dertil maa jeg forbeholde mig min Opfattelse efter en nærmere Undersøgelse af dette Forhold. Vi vare jo heroppe meget imod at give en Bevilling en Gang for alle til dette Fredsbureau, fordi vi troede, at det ingen Nytte gør, og jeg har ikke senere opdaget, at det gør nogen som helst Nytte. Det trænger derfor til en nærmere Undersøgelse, om der virkelig er Grund til at indlade sig paa at give en Bevilling der. At vore Nabolande gøre det, kan jo ikke være afgørende i denne Henseende.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Detailler, hvad jeg ikke tror der er nogen Anledning til. Der er blot et enkelt Punkt, som jeg gerne vilde have Lov at fremhæve. Paa § 26 findes der under I. 12. en Bevilling til „Kystsikringsarbejder udfor Ellekilde tidligere Skovløberlod og til Vedligeholdelse af de udfor nævnte Skovløberlod og Hornbæk Plantage anlagte Høfder 2,700 Kr.“ Under II. B. 10. findes der ligeledes en Bevilling til „Kystsikringsforanstaltninger ved Oksby, Blaavand og Vandflod“ 7,000 Kr. Under II. B. 5. findes den sædvanlige store Bevilling til Jyllands Vestkyst, den er i Aar paa 614,000 Kr. Under II. B. 12. findes en Bevilling til Kystsikringsarbejder ved Skallingen (første Bidrag) paa 121,000 Kr. Jeg har ikke noget at indvende imod, at selve disse Bevillinger gives, det er ganske i sin Orden at søge at sikre Landets Kyster mod Angreb fra Havet. Men det er ganske urimeligt, at vi, paa samme Tid, som vi udgive store Beløb — der er jo Tale om 700,000—750,000 Kr. — tillade, at man borttager det naturlige Værn, der ved vore Kyster findes mod Havet. Det vil jo føre til, at bagefter komme vi til at anlægge Høfder og faa Udgifter paa det Omraade. Der er allerede i Folketinget, hvis jeg ikke tager fejl, ad privat Vej fremme et Forslag om en Bevilling paa 10—12,000 Kr. til Kystsikringsarbejde nede ved Fakse, og man kan vente, at der efterhaanden vil komme Fordringer i den Retning ikke blot fra et saadant enkelt Sted, men fra hele Sjællands Østkyst lige nede fra Møen op til Nordkysten til Spodsbjerg. Der er omdelt til de Herrer et lille Aftryk af „Meddelelser fra dansk geologisk Forening“ vedrørende Møens Klint. Jeg haaber, De have læst det, i modsat Fald vil jeg bede Dem læse det igennem, thi De ville da lægge Mærke til, hvor ødelæggende det er, at man tillader, at der borttages Sten og Grus, ikke blot ude i Havet, men ogsaa oppe paa selve den tørre Kyst. Det

er ikke frit for, naar man læser denne Fremstilling, at man faar Indtrykket af, at det er et Stykke af en Skandale, som det gaar til, og vi staa utvivlsomt overfor Spørgsmaalet om at sørge for en forsvarlig Kystsikring der nede. Men det er, som sagt, ikke blot der, det er ogsaa, hvad jeg allerede har nævnt, oppe ved Fakse og ogsaa Kysten her fra København og lige op til Helsingør. Der har man tilladt Sandgravere at pumpe Sand op med Dampere, som ere indrettede dertil, hvorved de grave en stor dyb Rende et lille Stykke udenfor Kysten. Saa snart der saa kommer Bevægelse i Vandet, en ringe Storm, fører det til, at der skylles ud hele Vejen opad, selv der, hvor man har sørget for et forsvarligt Bolværk. Det er noget, vi ikke kunne være bekendte i Længden at lade passere. Jeg har endvidere nu senest faaet Meddelelser oppe fra Spodsbjerg — og der er det nok Staten selv, der har drevet sit Uvæsen ved at tage den beskyttende Kyst bort, og det fører til, at nu skylles der Sand og Grus ned fra Skrænten og vaskes hen; det vil rimeligvis om ikke lang Tid føre til, at vi faa ny Udgifter til Vedligeholdelse af Hundested Havn, fordi den sander til. Vi trænge i allerhøjeste Grad til at faa et ordnet Kysttilsyn. Denne Sag har jo været fremme for nogle Aar siden, og det var erkendt fra alle Sider, at der maatte gøres noget, men det endte med, at der ingen Ting skete. Jeg vil meget bede den højtærede Regering tage denne Sag op og lade det blive til Alvor, thi det er ikke blot det offentlige, som har Ulemper af den nuværende Tilstand, men for de private er det jo meget værre. Jeg skal ikke nægte, at sker der Skade ved, at man tillader Bortgravning, som det hidtil er sket, saaledes at private Folk faa deres Marker eller Ejendomme ødelagte, betragter jeg Staten som juridisk forpligtet til at give Erstatning. Det er jo ikke hos os, som det er andre Steder, f. Eks. i Sverige, der har Kystejereren mod den aabne Strand, altsaa udenskers, en vidtgaaende Raadighed over det nærmeste Terrain af Havet; fra 100-Fods-Kurven og 100 Favne ud kan han forbyde enhver som helst at fiske, at optage Sten, at fiske Tang og saa fremdeles. Han har altsaa Raadighed over det Omraade. Hos os tilegner Staten sig med en meget tvivlsom Ret en Slags privatretlig Raadighed over Havet nærmest inde ved Kysten, men saa maa Staten ogsaa have Forpligtelse til at sørge for, at den ikke paa det Omraade, hvor den vil være den